

Belastingdienst moet persoonlijke betalingsregeling treffen voor terugbetalen kinderopvangtoeslag

ABRV5 03-04-2019, ECLI:NL:RVS:2019:1000, m.nt. Redactie Volkskrant Nieuws

Instantie
Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State
Datum
3 april 2019
Mogelijke titelen
Sevensier
Zaaknummer
201906034/1A2
Noot
Redactie Volkskrant Nieuws
Folio weergave
Download gedrukte versie (PDF)
JCOI
JULIAUS469391
Vakgebied(en)
Toeslagen (V)
Brondocumenten
ECLI:NL:RVS:2019:1000, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State, 03-04-2019

Factuele

De ABRV5 beslist dat de Belastingdienst Toeslagen een persoonlijke betalingsregeling met X moet treffen voor het terugbetalen van kinderopvangtoeslag. De terugtoeslag betaalt de ligging is namelijk niet te wijten aan opzet of grove schuld van X.

Samenvatting

X heeft voor het jaar 2013 teveel kinderopvangtoeslag ontvangen en moet dit terugbetalen. Aangezien X financieel niet in staat is het terug te betalen bedrag in één keer te voldoen, verzoekt zij om een persoonlijke betalingsregeling gebaseerd op haar betalingscapaciteit. De Belastingdienst Toeslagen wijst dit verzoek af, omdat het ontstaan van de terugverdringingsbesluitmaking te wijten zou zijn aan opzet of grove schuld van X (art. 7 lid 5 Uitvreg. Awir). Volgens de ABRV5 heeft de Belastingdienst Toeslagen onterecht aangenomen dat het ontstaan van de terugverdringingsbesluitmaking te wijten is aan opzet of grove schuld van X. X heeft mededelen maken bijdragen draaggeven aan de Belastingdienst en aan informatievoorziening. Dat X niet de volledige kosten voor kinderopvang op tijd heeft betaald en zij teveel onverschuldigd heeft ontvangen, is een belangrijke reden om opzet of grove schuld aan te nemen. Het hoger beroep is ongegrond. De Belastingdienst Toeslagen moet een persoonlijke betalingsregeling treffen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overgenomen.

Uitspraak

Het geschil betreft de weigering van de Belastingdienst Toeslagen om met X een persoonlijke betalingsregeling overeen te komen voor het terugbetalen van te veel ontvangen kinderopvangtoeslag. De uitspraak waartegen hoger beroep is ingesteld, is van Revisierecht Rotterdam 4 mei 2018, nr. 17/3650.

Verstaande feiten (ontleend aan de uitspraak ABRV5)

1.

Link: <https://rechtspraak.nl/?q=201906034/1A2&id=69060<S=New2>

Alle gegevens zijn afkomstig van de documenten van de Wetters Kruiser Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitsluitend gebruikt voor de afbeelding van de documenten van de Wetters Kruiser op www.wk.nl.

Pagina 1/4

[appellante] heeft in 2013 een onbetwist kinderopvangstelsel ontvangen voor de opvang van haar vier kinderen. Bij besluit van 31 juli 2016 heeft de Belastingdienst Toeslagen de kinderopvangstelsel opgezegd voor het jaar 2013 definitief berekend en vastgesteld op nihil. Bij besluit van 11 april 2016 heeft de dienst het bezwaar van [appellante] tegen dit besluit gedeeltelijk gegrond verklaard, de kinderopvangstelsel over 2013 als opgezet en vastgesteld op € 9454. De levert ontvangen voorschotten zijn teruggevorderd. Thans is niet meer in geschil dat deze voorschotten door [appellante] moeten worden terugbetaald.

2.

Aangezien [appellante] finaal niet in staat is het terug te betalen bedrag in één keer te voldoen, heeft zij de Belastingdienst Toeslagen verzocht om een persoonlijke betalingsregeling gebaseerd op haar betalingspositie. Bij het besluit van 17 januari 2017, gehandhaafd bij het besluit van 3 mei 2017, heeft de dienst dat verzoek afgewezen. De dienst heeft aan zijn beslissing een grondslag gegeven die het ontstaan van de terugvordering beschrijft te wijlen aan opzet of grove schuld. Volgens de dienst heeft [appellante] ten onrechte geen opzegging doorgegeven van kinderopvangstelsel voor één van haar kinderen. [kind], per 21 mei 2013, de dag waarop dit kind vier jaar werd. Daarnaast heeft zij niet volledig kunnen aantonen dat zij de kosten voor [kinderopvang A] voor de periode maart tot en met juni 2015 volledig heeft voldaan, aldus de dienst. De dienst heeft verder van belang geacht dat over januari tot en met juni 2013 voorschotten zijn betaald naar opvang bij [kinderopvang B], terwijl in januari en februari geen gebruik is gemaakt van opvang en van maart tot en met juni 2013 bij [kinderopvang A], waarvoor ook voorschotten zijn ontvangen. De voorschotten werden hiervoor maandelijks uitbetaald in de bestaande rekening van [appellante] en zij heeft gedurende het jaar meerdere wijzigingen doorgegeven naar aanleiding waar van zij voorschotten voorschotten kinderen heeft ontvangen vanuit zij had kunnen aantonen dat zij levert ontving, aldus de dienst.

Overwegingen van de rechtbank (ontleend aan de uitspraak ABRvS)

3.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de Belastingdienst Toeslagen terecht heeft aangenomen dat het ontstaan van de terugvorderingen over 2013 te wijlen is aan opzet of grove schuld aan de zijde van [appellante]. Zij heeft niet kunnen aantonen dat de door de Belastingdienst Toeslagen opgevoerde versie van de feiten juist is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de dienst dan ook terecht een betalingsregeling opgezet van maximaal 24 maanden waarin de schuld volledig wordt betaald. De Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: Uitvoeringsregeling Awir) en de Leidraad Invordering 2008 bieden niet de mogelijkheid om rekening te houden met de individuele omstandigheden, aldus de rechtbank.

Geschied (ontleend aan de uitspraak ABRvS)

4.

[appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de Belastingdienst Toeslagen terecht heeft aangenomen dat het ontstaan van de terugvorderingen over 2013 te wijlen is aan opzet of grove schuld. Zij voert hierop aan dat zij op 28 februari 2013 aan de Belastingdienst Toeslagen heeft doorgegeven dat haar kinderen per 1 maart 2013 naar opvang [kinderopvang A] zouden gaan, waar bij het haar bestelling was staat mee ook door te geven dat geen gebruik meer aan mocht gemaakt het opvang bij [kinderopvang B]. Verder heeft zij op 2 juni 2013 de overgang van haar kind [kind] stopgezet omdat deze vier jaar werd. Vervolgens kreeg zij per brief van 16 juni 2013 een verzoek om informatie van de Belastingdienst Toeslagen. Hierop heeft zij meteen gereageerd en de gevraagde stukken overgelegd. Vervolgens heeft zij bij brief van 21 juli 2013 wederom aangegeven dat [kind] geen gebruik meer maakt van de opvang, aldus [appellante]. Zij viert er verder op dat zij, doordat er verkenningen hebben plaats gevonden, niet het volledige bedrag aan voorschotten op haar rekening heeft ontvangen. Verder betoogt [appellante] dat de rechtbank heeft miskend dat de beslissing om in schuld is met het rechtszake verduidelijkt, verzuims- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Uitspraak ABRvS

4.1.

In artikel 7 van de Uitvoeringsregeling Awir zijn regels over uitsluiting van betaling in verband met betalingsproblemen neergelegd. Ingevolge het eerste lid is een betalingsregeling gebaseerd op de betalingspositie niet mogelijk als het ontstaan van de terugvordering is te wijlen aan opzet of grove schuld van de belanghebbende.

00885

